MAHFİ EĞİLMEZ

INFERIS

'Güneş, ay ve gerçekler uzun süre saklanamaz.'

Remzi Kitabevi

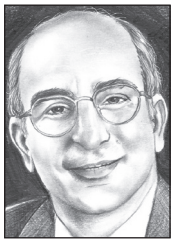

MAHFİ EĞİLMEZ İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat ve Maliye Bölümü'nü bitirdi. Gazi Üniversitesi'nde kamu maliyesi alanında doktora yaptı. Maliye müfettiş muavini olarak başladığı kamu kesiminden, Hazine müsteşarıyken istifa ederek ayrıldı. Özel sektörde finans kuruluşlarında üst düzey yönetici olarak görev yaptı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Kadir Has Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak ders verdi. *Yeni Yüzyıl* ve *Radikal* gazetelerinde köşe yazıları yazdı. CNBCe ve NTV televizyonlarında program yaptı. Altınbaş Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapıyor, www.mahfiegilmez.com blogunda 'Kendime Yazılar' adıyla yazılar yayınlıyor ve Hitit tarihi üzerine çalışmalarını sürdürüyor.

Mahfi Eğilmez'in ayrıca yayınlanmış 21 kitabı var.

"Cinayet, korkunç derecede yorucudur."

Albert Camus

"Cinayeti araştırmak, cinayetten daha yorucudur.
Cinayeti araştırmanın yoruculuğu, araştırıcının
kendisini katilin yerine koyup cinayeti niçin
işlediğini düşünmeye çalışmasından kaynaklanır.
Cinayet işlememiş birisi için kolay bir şey değildir bu."

Mahfi Eğilmez

MAHFİ EĞİLMEZ

INFERIS

Remzi Kitabevi

INFERIS / Mahfi Eğilmez

© Remzi Kitabevi, 2020

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ömer Erduran
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1977-4

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2020

Kitabın basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

‘Liberate tute me ex inferis”
(Kendini cehennemden kurtar)

Bu romanda geçen olayların ve kişilerin gerçek yaşamla hiçbir ilgisi yoktur. Roman, tümüyle yazarının hayal gücünü yansıtmaktadır. Olaylar, isimler ve unvanlarla ilgili olarak gerçek yaşamla kurulabilecek benzerlikler ya tesadüftür ya da okuyucunun zihninde oluşan yanılsamalardan kaynaklanmaktadır. O nedenle burada geçen kurumlar, yerler, sistemler ve kişilerle ilgili benzetme ve düzeltme yapmaya çalışmadan romanı olduğu gibi okumanızı öneririm.

Mahfi Eğilmez

Korudaki Köşk

Az sayıda bahçeli evin yer aldığı koruda siren sesleri çınladığında günün sıcaklığı yerini yavaş yavaş akşamın serinliğine bırakıyordu. Öğlen yağan yağmurdan arta kalan su birikintileri neredeyse kurumuştu. Korunun yüksek ağaçları, güneşin artık zayıflayan ışıklarını tümüyle engellediği için sokak kasvetli bir görünüme bürünmüştü.

Sokağın sonundaki evin bahçesinde çalışan bahçıvan, siren seslerinin geldiği yöne bakınca Mehmet H.'nin köşkünün önünde bir polis arabasının durduğunu gördü. Uzunca zamandır sessiz kalan köşkteki bu hareketlilik olağan değildi. Polis neden gelmişti? Hırsızlık filan gibi bir olay mı söz konusuydu? Ne olup bittiğini anlamak için köşke doğru yürümeye karar verdi.

Yıllardır buradaki bazı evlerde bahçıvanlık yapıyordu. Köşkün bahçıvanlığını da almaya uğraşmış, araya aracılar sokmuş ama her defasında "Biz bahçıvanımızdan memnunuz" cevabını almıştı.

Köşkte oturanlar, evin hanımının ölümünden sonra adeta yaşamdan soyutlanmışlardı. Bahçe kapısı bazen bütün gün hiç açılmıyordu. Arada bir köşkte çalışanlardan birisi alışverişe çıkıyor, haftanın bazı günleri bahçıvan geliyor, onların dışında ne gelen oluyordu ne de giden. Genç eşini kaybettikten sonra inzivaya çekilen yaşlı adamın, kızını evden kovduğu söyleniyordu. Gerçekten de genç kadın uzun süredir köşke gelmemişti.

Önceki yıllarda, evin hanımı sağken, burada oldukça renkli bir yaşam vardı. Özellikle yaz aylarında köşkte bahçe partile-

ri düzenlenir, lüks arabalarla pahalı giysiler içinde insanlar gelir, yükselen müzik sesi dışarıya taşardı. Yaşlı adam, yalnız başına yaşamaya başlayınca bütün bunlar geçmişte kalmış, koca köşk, içine kapalı, gizemli bir görünüm almıştı.

Bahçıvan köşkün bahçe kapısına geldiğinde, kapıda duran, iri yarı, bar fedaisi görünümlü polis memuruna neler olduğunu sordu. Polis, ona buz gibi bir bakış attıktan sonra yarım ağızla:

"Ölüm olayı var, onun için geldik" dedi.

Bahçıvan "Nasıl bir ölüm, intihar ya da cinayet olabilir mi?" diye üsteledi. Polis onu duymazdan gelince sorusunu kendisi yanıtladı: "Mutlaka öyle bir şey olmalı, yoksa polis niye gelsin ki?"

Bahçıvan, bir şeyler görebilmek için başını yarı aralık bahçe kapısından içeri uzatmaya çalışınca polis, onu engellemek amacıyla içeri geçip kapıyı kapattı.

Bahçe kapısı demir perde gibiydi, üzerinde veya duvarla bağlantılı kısımlarında hiçbir aralık ya da delik yoktu. Bahçenin duvarları o kadar yüksekti ki içeride neler olup bittiğini görmek olanaksızdı. Bahçıvan, kapıya iyice yaklaşarak içeriye kulak kabarttı. Bahçedeki köpeğin havlaması dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Bir şey görüp öğrenemeyeceğini anlayınca geri dönmeye karar verdi. Sırtının hafifçe ürperdiğini hissetti. Ortalık iyice serinlemişti.

Tam bir ölüm sessizliği vardı koruda.

Cinayet Soruşturması

Komiser Cengiz evine gitmek üzere çantasını alıp kapıya yönelmişti ki masasındaki telefon çaldı. Saatine baktı, altıyı geçiyordu. "İnşallah yeni bir olay değildir" diye söylendi. Uzandı telefonu aldı:

"Efendim."

Başkomiser Hüseyin telefondaydı:

"Cengiz, bir cinayet işlenmiş, bu görev senin" dedi. Komiser içinden, 'Yandık yine uzun bir akşam olacak anlaşılan' diye geçirdikten sonra sordu:

"Nerede, kim öldürülmüş amirim?"

"Tarabya korusundaki köşklerden birisinde. Öldürülen kişi ev sahibi Mehmet H. evde yalnız yaşıyormuş. Köşkte hizmetli olarak çalışan evli bir çift varmış. Bizim çocuklardan Mustafa ile Özgür'ü yolladım olay yerine, senin cep telefonuna konum atmalarını söyledim. Savcılığa ve adli tabibe de haber verildi, onlar da olay yerine gidecekler. Öldürülen adam önemli birisi, bizim çocuklara bırakılacak bir iş değil, sen olaya el koy."

"Tamam amirim, birazdan oradayım."

Telefonu kapadı, masadaki bilgisayarını yeniden açtı. Arama motoruna maktulün adını yazınca ekrana sayfalarca bilgi geldi. Mehmet H. dönemin gözde müteahhitleri arasında ön sıralarda yer alıyordu. İlk eşinden olaylı bir şekilde boşanmıştı. Eşinin, bu ayrılıktan bir süre sonra kanser olduğu ve o nedenle yaşamını yitirdiği söylentileri sosyete sütunlarına yansımıştı. Bir yıl ka-

dar önce de ikinci eşi Semra'nın yalnız başına gezintiye çıktığı sürat teknesi Boğaz'dan Karadeniz'e çıkışta kayalıklara sürüklenmiş olarak bulunmuştu. Genç kadın ortada yoktu. Günlerce denizde ve karada sürdürülen arama çalışmalarından bir sonuç çıkmayınca öldüğü rapor edilmişti. Bu olayın ardından karı kocanın kumara olan düşkünlüğü de basına yansımıştı. Eşi Semra'yla birlikte son yıllarda kumarda çok para kaybettikleri, borca battıkları, girdikleri bu borçları ödeyebilmek için varlıklarının çoğunu satmak zorunda kaldıkları uzun uzun yazılmıştı. Mehmet H.'nin ilk eşinden olan kızı Hale, annesinin ölümünden sorumlu tuttuğu Semra ile kavgalıydı. Babasının sözünü dinlemiyor, son bir yıldır başına buyruk bir yaşam sürüyor, babasının onaylamadığı bir gençle yaşıyordu. Basında yazılanlara göre Mehmet H., tek çocuğu olan Hale'yi, bu nedenle evlatlıktan reddetmişti. İkinci eşinden çocuğu olmasını çok istemesine karşın bu isteği gerçekleşmemiş, onun ölümünden sonra da dışarı çıkmaz ve kimseyi köşke kabul etmez olmuştu.

Komiser Cengiz iç geçirdi. Gün sorunsuz geçti, eve gider, biraz dinlenir, bir film izlerim diye düşünürken yine bir olay çıkmıştı. Bilgisayarını kapatıp masadan kalktı. Çıkmadan önce tuvalete uğramasının doğru olacağını düşündü; olay yeri incelemesinin ne kadar süreceği bilinemezdi. Ellerini yıkarken aynada kendisine bakan kişiyi bir an tanıyamadı. Gençliğinde arkadaşları onu ünlü bir aktöre benzetirlerdi. Şimdi o benzerlikten geriye sadece ince bıyığı kalmıştı. Soldan alıp tepesinden geçirerek sağa doğru taradığı saçlarını düzeltti, tam tepesindeki açıklığın kapandığından emin oldu. O sırada bir mesaj sesi duydu, cep telefonuna baktı, konum bilgisi gelmişti.

Karakolun hemen yanındaki otoparktan arabasını aldı ve yola koyuldu. Trafik yoğundu, sireni açmış olmasına karşın hızlı gidemiyordu. Gözü yolda ama aklı cinayetin arkasında neler olduğundaydı. Kumarda düşman edinmek kolay olduğu için cinayetin nedeni kumar meselesi olabilirdi. Ya da rakipleri Meh-

met H'yi ortadan kaldırmayı planlamış olabilirlerdi. Olaya önyargılı bakmamak için bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Olay yerine gidip gerekli incelemeleri yaptıktan sonra tüm olasılıkları düşünecek zamanı olacaktı nasıl olsa. Koruya girdiğinde, ileride köşkün önünde duran polis arabasını gördü. Arabasını onun hemen arkasına park etti. Bahçe kapısı açıktı. Polis memuru Mustafa kapıda onu bekliyordu, selamlaştılar. Komiser kapının yanındaki duvarda gördüğü panonun ne olduğunu sordu. Mustafa, duvardaki kapağı açtı. Kapağın içinde dijital bir panel vardı. Komiser:

"Bu ne işe yarıyor?" diye sordu.

"Efendim buraya altı haneli şifreyi girince kapı açılıyor."

Mustafa bunu söyledikten sonra açık duran bahçe kapısını kapadı, sonra cebinden çıkardığı kâğıtta yazılı şifreyi iri elleriyle zorlanarak tuşladı. Kapıdan mekanik bir ses geldi. Mustafa kapı kolunu aşağı indirince açıldı. Komiser:

"Güvenlik sıkı görünüyor" dedi.

Kapının hemen yan tarafındaki duvarda, kapıyı görecek şekilde ayarlanmış bir kamera vardı. Komiser, 'bu kameranın burada olması iyi oldu, kamera kayıtlarından gireni çıkanı görebiliriz' diye düşündü.

Kapıdan içeri girdiler. Komiser, çevreyi incelemeye başladı. Bahçe kapısı iki büyük kanattan oluşuyordu. Şifreli kanadın yanında, yere ve yukarıdaki çerçeveye demir sürgülerle sabitlenmiş ikinci bir kanat daha vardı. Bu kanat arabayla içeri girilmesi gerektiğinde açılıyor olmalıydı. Köşkün bahçesi yaklaşık üç metre yüksekliğinde ve kayrak taşlarıyla kaplı bir duvarla çevriliydi. Duvarların üzerinde de helezon şeklinde jiletli teller vardı. Kapı kilitli olduğu sürece bahçeye dışarıdan izinsiz olarak girilebilmesi için duvarın altından tünel kazılmasından başka yol yoktu. İki katlı, beyaz köşk bahçenin tam ortasında yükseliyor, bahçeyi ikiye bölüyordu. Yer düzeyindeki pencerelerden köşkün bir de bodrumu olduğu anlaşılıyordu. Eski yalıları andıran mi-

marisiyle çok güzel ve görkemli bir görünümü vardı. Ön bahçeden bakıldığında arka bahçenin ancak küçük bir bölümü görülebiliyordu. Dışarıdan gelen asfalt yol, bahçe girişinde bir arabanın gidebileceği genişlikte, taş döşeli bir yola dönüşüyor, köşkün önünde ikiye ayrılıyor, bir yandan ön bahçenin sonundaki kapalı garaja, bir yandan da arka bahçeye uzanıyordu. Garajın yan tarafında, kulübesinin önünde sürekli havlayan bir kurt köpeği vardı. Ağzından salyalar akan hayvan, bağlı olduğu zinciri koparıp yeni gelenlere saldırmak istercesine sürekli ileri atılıyordu.

"Zincire bağlı olmasa bahçeye girenleri parçalar bu köpek" diye söylendi komiser.

Ön bahçe çimenle kaplıydı. Bahçede, her birinde farklı çiçekler bulunan, birbiriyle simetrik bir görünüm oluşturan küçük çiçek tarhları yer alıyordu. Burada ikisi mavi çam, biri elma, biri de kayısı olmak üzere dört ağaç vardı. Mavi çamlar neredeyse köşkün çatısına kadar uzamıştı.

Komiser durdu ve cebinden çıkardığı not defterine buraya kadar yaptığı gözlemleri yazmaya başladı. Yazmayı bitirince sordu:

"Köpek hep bağlı mı duruyormuş?"

"Bilmiyorum efendim, sormadım."

Komiser, Mustafa'ya dik dik baktı.

"Bunları sormanız lazım."

Komiser köşkün yanından geçerek arka bahçeye doğru yürüdü. Mustafa onu izledi. Arka bahçe daha büyüktü ve ön bahçe gibi çimenle kaplıydı. Köşkün önünden geçerek gelen taş yol burada bahçenin sonuna kadar devam ediyordu. Arka bahçede de ikisi çam, birisi şeftali, birisi de armut olmak üzere dört ağaç olduğunu tespit etti. 'Dört ile ilgili bir takıntısı mı vardı acaba adamın' diye düşündü. Bahçenin sonunda sağ tarafta yeni çiçek fideleri dikilmiş büyük bir bölüm vardı. Sol tarafta ise tek katlı, beyaz boyalı bir ev duruyordu. Komiser müştemilat olduğunu

tahmin ettiği bu evin bile çok güzel olduğunu düşündü. Parmağıyla göstererek sordu:

"Köşkte çalışan çift bu evde mi yaşıyormuş?"

"Evet komiserim"

"Bu evde arama yapıldı mı?"

"Yapıldı, bir şey çıkmadı komiserim. Ayrıca parmak izleri de derlendi."

Not defterini tekrar çıkardı ve tespitlerini yazmaya başladı. Akademideyken olay yeri incelemesi ve analiz dersini anlatan adli tıp uzmanı hocası Kâzım G.'nin sürekli tekrarladığı sözler geldi aklına: 'Olay yeri ve çevresindeki her şeyin fotoğrafını hafızaya kaydetmek gerekir. Hafızaya kaydetmekle yetinmeyin, tespitlerinizi not edin. İleride dosya ile baş başa kalındığında parçaların bütünleştirilip analiz edilmesinde bu notlar çok işinize yarar.' Komiser, her gittiği olay yerinde bu sözleri hatırlar ve çevrede gördüklerini not defterine kaydederdi.

Yazmayı bitirince Mustafa'yla birlikte ön tarafa yöneldiler. Köşkün kapısı aralıktı, komiser girişte durdu, sol taraftaki panoya baktı ve sordu:

"Bu kapıda da şifre var. Bahçe kapısındakiyle bu şifre aynı mı?"

"Farklı."

"Savcı Bey nerede?"

"Henüz gelmedi komiserim."

'Savcının henüz gelmemiş olması ilginç' diye düşündü komiser: "Biz başlayalım, savcı gelince ona durumu özetleriz."

Ayaklarına galoş giyerek içeri girdiler. Köşk kapısı büyükçe bir antreye açılıyordu. Antrenin sol tarafında tavana kadar yükselen iki parçalı, aynalı bir portmanto duruyordu. Üst tarafında paltoların, ceketlerin asıldığı kapaksız bir bölüm, alt tarafında da iki büyük kapak vardı. Komiser inceleme eldivenlerini giydi, portmantonun alt kapaklarını açıp baktı. Bu bölümde ayakka-

bılar ve terlikler vardı. Yere eğildi, cebinden telefonunu çıkardı, fotoğraf makinesinin yakınlaştırıcı özelliğini kullanarak uzun uzun yeri inceledi. Sonra Mustafa'ya döndü:

"Ayak izlerine bakıldı mı?" diye sordu.

Mustafa, biraz da şaşırarak yanıtladı:

"Parmak izi tespiti yaptık komiserim."

Komiser sert bir sesle:

"Ben ayak izlerini soruyorum" dedi.

Mustafa'nın yanıtını beklemeden yine telefonunu kullanarak antrenin zeminini incelemeye devam etti. Parlak taş zeminin üzerinde bir spor ayakkabının bıraktığı izler seçilebiliyordu. Komiser, olduğu yerden doğrulmadan sordu:

"İçeride spor ayakkabı giyen kimse var mı?"

Mustafa biraz düşündükten sonra yanıtladı:

"Yok komiserim, zaten herkes eve girmeden galoş giydi."

Komiser incelemeye devam etti. Öğlen yağmur yağması bir bakıma iyi olmuş, spor ayakkabının ıslanmasına ve iz bırakmasına yol açmıştı. Cebinden telefonunu çıkardı ve yine yakınlaştırıcı özelliğini kullanarak yerdeki izlerin fotoğrafını çekti. Ayakkabının bıraktığı izlerin arasında küçük toprak parçacıkları vardı. O parçalardan birisini aldı ve bahçeye çıktı. Mustafa da arkasından geldi. Komiser bahçeden biraz toprak aldı ve elindeki parçayla karşılaştırdı. Mustafa'nın şaşkın bakışları arasında "Aynı toprak" dedi. "İkisi de öğlen yağan yağmurdan dolayı hâlâ ıslak. Demek ki bu iz bugün öğleden sonraya ait. Bakalım evin içinde de aynı izlerden var mı?"

Yeni galoşlar giyerek tekrar antreye girdiler. Oldukça geniş bir girişten sonra uzunca bir koridor geliyordu. Komiser soldaki kapıyı açınca buranın misafir tuvaleti olduğunu gördü. Sağda mutfak yer alıyordu. Koridor geniş bir hole açılıyor, holün ucunda yukarı katlara çıkan bir merdiven, onun sağında büyük bir salon, solunda da neredeyse salon kadar büyük bir çalışma odası yer alıyordu. Komiser defterini çıkarıp yine bazı notlar aldı. Salon-

da polis memuru Özgür ve sivil giyimli bir adam vardı. Zayıf ve uzun boyluydu Özgür. Boynundaki fotoğraf makinesi ve dikine taranmış saçlarıyla polisten çok bir gazete muhabirini andırıyordu. Özgür, komisere başıyla selam verdi ve yanındaki kısa boylu, pos bıyıklı, şişman adamı adli tabip Mesut Bey olarak tanıştırdı. Komiser onlara baktı. Yan yana bir komedi ikilisi gibi duruyorlardı. Sonra gözleri onların ayaklarına gitti; ikisinde de spor ayakkabı yoktu ve galoş giymişlerdi. Adli tabibe dönerek sordu:

"Maktul nasıl öldürülmüş Mesut Bey?"

"Tabancayla vurulmuş. Kurşun, kalbin sol alt köşesinden girmiş, yakından atıldığı için sırtından çıkmış ve maktulün oturduğu koltuğun minderine saplanmış."

"Kurşunu minderden çıkardınız mı?"

"Evet komiserim burada."

Adli tabip elindeki naylon torbayı komisere uzattı. Torbanın içindeki mermiye bakan komiser:

"Subsonic mermi" dedi. Mustafa söze karıştı:

"Subsonic mermi, susturuculu bir silahla kullanılmışsa ses bu oda dışında duyulmaz." Adli tabip devam etti:

"Vücuttan çıkan kurşun koltuğa saplandığına göre maktulün bu koltukta öldürüldüğü kesin. Uyurken öldürüldüğünü tahmin ediyorum, çünkü kurşunun göğüste bıraktığı iz kabaca bir buçuk metre mesafeden ve tam karşıdan ateş edildiğini gösteriyor. Katilin buraya kadar yaklaşabilmesi maktulün o sırada uyuduğu kanısını doğuruyor bende."

Komiser kendi işiyle ilgili yorum yapıldığı için biraz sert bir sesle sordu:

"Kaç saat olmuş öleli?"

"En fazla dört saat gibi görünüyor. Kesin ölüm saatini otopsi sırasında saptayabiliriz."

"Kurşunun nasıl bir tabancadan atıldığı da balistik incelemeden anlaşılır sanırım."

"Evet bu konuda uzmanımız var."

Mahfi Eğilmez bu romanında kamu ihalelerindeki yolsuzlukları araştıran bir maliye müfettişini, o yolsuzluklarla bağlantılı görünen cinayeti aydınlatmaya çalışan polis komiserini, aynı konuyu farklı açıdan soruşturan savcıyı ve olayların peşinden koşan bir gazeteciyi nefes nefese bir takip içinde buluşturuyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1977-4

9 789751 419774